

ΟΛΜΕ

Ανοιχτό γράμμα προς τους γονείς των μαθητών μας

ΜΑΡΤΙΟΣ 2013

Αγαπητοί συνάδελφοι εργαζόμενοι, γονείς των μαθητών μας.

Απευθυνόμαστε ξανά σε σας, σε μια περίοδο που η επίθεση ενάντια στους εργαζόμενους και τη νεολαία βρίσκεται στο αποκορύφωμά της. Σε μια περίοδο που, δυστυχώς, επιβεβαιώνονται οι χειρότεροι φόβοι μας για την επιδίωξη διάλυσης του δημόσιου σχολείου. Σχολεία χωρίς χρήματα, που αδυνατούν να καλύψουν ακόμη και τις στοιχειώδεις ανάγκες τους [θέρμανση, αναλώσιμα, λογαριασμοί, κλπ], με χιλιάδες κενά εκπαιδευτικών, με συμπιύξεις τμημάτων και κλείσιμο σχολικών μονάδων, με χιλιάδες μαθητές μας να ζουν σε συνθήκες μεγάλης φτώχειας.

Η επίθεση στο δημόσιο σχολείο δεν θα μπορούσε παρά να πηγαίνει χέρι με χέρι με την επίθεση ενάντια στους μόνους που το στηρίζουν, δηλαδή τους εκπαιδευτικούς. Γι' αυτό το τελευταίο διάστημα ακούτε να λέγονται πολλά εναντίον των εκπαιδευτικών: «επιτέλους θα τους βάλουμε στη θέση τους, με την αξιολόγησή τους το σχολείο θα βελτιωθεί, τα παιδιά σας θα έχουν ικανούς και άξιους δασκάλους».

Ακούστε όμως και τη δική μας φωνή. Γιατί το ξέρετε κι εσείς καλά, ότι αυτά που λένε κυβέρνηση και ΜΜΕ δεν είναι η αλήθεια. Σκεφτείτε τι λένε για τις αιτίες της κρίσης. **Για την κρίση, λένε, φταίνε οι εργαζόμενοι,** αυτοί που «όλοι μαζί τα φάγαμε», που είχαν «μεγάλους μισθούς και πολλά δικαιώματα», που «δεν πλήρωναν τους φόρους». **Γι' αυτό πρέπει να μειωθούν έως εξευτελισμού οι μισθοί, να πληρώνουμε ατέλειωτα χαράτσια και φόρους, να έχει ο εργοδότης το δικαίωμα να μας απασχολεί και να μας πληρώνει αν, όπως και όποτε θέλει...**

Με τον ίδιο ακριβώς τρόπο λένε ότι για την κατάσταση στην εκπαίδευση φταίνε οι εκπαιδευτικοί, «Που δεν δουλεύουν ή δουλεύουν λίγο, που δεν αξιολογούνται, που δεν ελέγχονται». Γι' αυτό, «αφού μειώσαμε τους μισθούς τους και κόψαμε τις προσλήψεις τους, ήρθε η ώρα να βρούμε τρόπο να μειώσουμε ακόμα περισσότερο το εκπαιδευτικό προσωπικό και τις αποδοχές του, κουνώντας σε καθέναν χωριστά το δάχτυλο, λέγοντάς του “εσύ φταις”. Ήρθε η ώρα να τους πάρουμε και αυτό που με νύχια και με δόντια κρατούσαν στο σχολείο, την όποια παιδαγωγική ελευθερία και δημοκρατία» είχαμε με αγώνες κατακτήσει...

Σας κρύβουν την αλήθεια!

- Η κυβέρνηση και το Υπουργείο Παιδείας θέλουν να κρύψουν τις ευθύνες τους για τη διάλυση της δημόσιας εκπαίδευσης. Δεν είναι οι εκπαιδευτικοί υπεύθυνοι για τα άδεια ταμεία των σχολείων, τις παγωμένες αίθουσες, τα κενά και τις ελλείψεις σε εκπαιδευτικό προσωπικό, για τις στοιβαγμένες αίθουσες με 30 μαθητές, που σίγουρα θα είναι ο κανόνας από την επόμενη σχολική χρονιά.

- Η κυβέρνηση και το Υπουργείο Παιδείας θέλουν να βρουν τον τρόπο να μειώσουν κι άλλο το εκπαιδευτικό προσωπικό, να μειώσουν κι άλλο τους ήδη πετσοκομμένους μισθούς μας. Σας λένε «**εμείς διώχνουμε τους κακούς, τους τεμπέληδες**». Πώς αλλιώς θα μπορούσαν να ικανοποιήσουν τις απαιτήσεις της τρόικας για μείωση των δημοσίων υπαλλήλων κατά 25.000 μέσα στο 2013 και κατά 150.000 μέχρι το 2015;

- Η κυβέρνηση και το Υπουργείο Παιδείας θέλουν να μετατρέψουν το σχολείο σε χώρο που θα κυριαρχεί ο φόβος, ο ανταγωνισμός, η υποταγή. Θέλουν να φτιάξουν ένα σχολείο που οι από πάνω θα πιέζουν όλο και περισσότερο τους από κάτω. Και φυσικά, αυτοί που θα «συνθλιβόνται» περισσότεροι θα είναι οι εκπαιδευτικοί και οι μαθητές μας.

Τέλος, **σας κρύβουν αυτό που είναι ο πραγματικός στόχος της αξιολόγησης: να χωρίσουν τα σχολεία σε «καλά» και «κακά», σε σχολεία «αποτελεσματικά» και μη.** Θέλουν να φτιάξουν ένα σχολείο με στελέχη «μάντζερ», με γονείς «πελάτες», με μαθητές «προϊόντα». Η εμπειρία από άλλες χώρες –όπως η Αγγλία και οι ΗΠΑ– όπου υπάρχει σκληρή αξιολόγηση των εκπαιδευτικών και των σχολείων δείχνει τα αποτελέσματα, **κλείσιμο σχολείων στις φτωχές περιοχές, υποχρηματοδότηση των σχολείων που δεν είναι «αποδοτικά», απόλυση των εκπαιδευτικών που δεν θεωρούνται «ικανοί».** Γιατί η αξιολόγηση των εκπαιδευτικών **θα συνοδευτεί με μια αυστηρότερη αξιολόγηση των μαθητών.** Στις περισσότερες χώρες που εφαρμόζεται ένα αυστηρό σύστημα αξιολόγησης των εκπαιδευτικών υπάρχει αυστηρό σύστημα –μέσω πανεθνικών εξετάσεων και tests– «μέτρησης» και των μαθητών, με εξετάσεις που καθορίζονται από άλλους, έξω από τη σχολική μονάδα και την τάξη.

Επίσης, **«υπεύθυνοι για τα προβλήματα του σχολείου θα είστε και εσείς οι γονείς».** Από δω και πέρα η κυβέρνηση θα θεωρεί και εσάς υπόλογους για τα προβλήματα των σχολείων. Όταν δεν θα βρίσκετε «χορηγούς» για το πετρέλαιο και τις άλλες ανάγκες των σχολείων, όταν θα πρέπει να πληρώνετε τα βιβλία που θα επιστρέφουν τα παιδιά σας μωτζουρωμένα. Υπεύθυνοι θα είστε και εσείς όταν θα αρνείστε –και δίκαια– να στείλετε το παιδί σας σε σχολείο μακριά από το σχολείο της γειτονιάς σας επειδή με

τη συνένωση των τμημάτων δε θα χωρά, όταν δε θα πληρώνετε τους παράλογους φόρους και τα χαράτσια και θα σας λένε «το κράτος δεν έχει έσοδα, άρα δεν μπορούμε να χρηματοδοτήσουμε τα σχολεία»...

Η κυβέρνηση και οι καλοθελητές των ΜΜΕ φωνάζουν: «Ας τελειώνουμε πια με τις μονιμότητες. Οι εκπαιδευτικοί πρέπει να αξιολογούνται ατομικά, υποχρεωτικά και τιμωρητικά». Όμως, εμείς σας λέμε ότι οι κατακτήσεις μας και τα δικαιώματά μας δεν φταίνε για τη διάλυση της δημόσιας εκπαίδευσης.

Δεν φταίει η μονιμότητα των εκπαιδευτικών για το ότι τα σχολεία μας έχουν κενά. Φταίνε οι μηδενικοί διορισμοί και η ύπαρξη εκπαιδευτι-

κών «μιας χρήσης», κυρίως μέσω των προγραμμάτων ΕΣΠΑ. Δεν φταίει «η έλλειψη αξιολόγησης» για την προσπάθεια διάλυσης κάθε θεσμού που βοηθάει τους μαθητές που το έχουν περισσότερη ανάγκη, όπως είναι η ειδική αγωγή, η ενισχυτική διδασκαλία, οι τάξεις υποδοχής.

Είναι τουλάχιστον υποκριτικό αυτοί που δουλεύουν συστηματικά για τη διάλυση του δημόσιου σχολείου, αλλά και οποιουδήποτε άλλου δημόσιου αγαθού [υγείας, πρόνοιας κλπ] να μιλάνε στο όνομα της υπεράσπισής του μέσω της χειραγώγησης και υποταγής των μοναδικών που το στηρίζουν! **Οι χιλιάδες εκπαιδευτικοί που είναι αδιόριστοι, τα εκατομμύρια των συμπολιτών μας που ζουν τον εφιάλητη της ανεργίας δεν είναι οι ανάξιοι! Αυτοί που απολύονται δεν είναι αυτοί «που δεν κάνουν καλά τη δουλειά τους».** Είναι αυτοί που το σύστημα και η κρίση του πετά στο περιθώριο ως «άχρηστους», για να ρίξει τα μεροκάματα και τους μισθούς και να διαιωνίσει την επιβίωσή του.

Δεν ρωτηθήκαμε ποτέ για τίποτε... κι όμως «για την αποτυχία του σχολείου φταίνε οι εκπαιδευτικοί»... Όλες οι αλλαγές που έγιναν τα τελευταία χρόνια στο σχολείο έγιναν ερήμην μας. «Νέα» βιβλία που έφτιαξαν για μας και τους μαθητές μας χωρίς εμάς, βιβλία για τα οποία το σύνολο των εκπαιδευτικών έχει σοβαρές διαφωνίες [στο περιεχόμενο και τη μεθοδολογία τους], που βλέπουμε ότι δεν ανταποκρίνονται στις δυνατότητες και στις ανάγκες των μαθητών μας. «Νέα» προγράμματα, «ενιαία», «αναμορφωμένα», «παιλικά», «ΖΕΠ» κλπ, για τα οποία όχι μόνο δεν ρωτηθήκαμε, αλλά όταν λέμε τη γνώμη μας, μας κατηγορούν ότι «παραβαίνουμε το υπηρεσιακό μας καθήκον». Και μάλιστα όταν ετοιμάζουν νόμους για το Γενικό και το Τεχνολογικό Λύκειο που **εισάγουν πανελλήνιες εξετάσεις από την πρώτη Λυκείου**, που θα κάνουν το σχολείο ακόμα πιο ταξικό, πιο ασφυκτικό και περιοριστικό ειδικά για τους μαθητές των λαϊκών στρωμάτων. Κι εδώ είναι το παράλογο: **αν κάτι «δεν πάει καλά» στην εκπαίδευση, την ευθύνη δεν την έχει αυτός που αποφασίζει, αλλά αυτός που υλοποιεί!**

Προσέξτε, επίσης, ότι οι λέξεις που χρησιμοποιούν για την εκπαίδευση έχουν αλλάξει. Αντί για γνώση ακούτε για «**δεξιότητες και κατάρτιση**». Αντί για συλλογικότητα και συνεργασία «**ανταγωνισμό**». Αντί για δημιουργία και κριτικό πνεύμα «**χρήσιμα αποτελέσματα μάθησης**». Αντί για το δικαίωμα σε μόνιμη και σταθερή δουλειά ακούτε για «**απασχολησιμότητα**» με μισθούς πείνας. Και όλα αυτά πρέπει να γίνουν κομμάτια και να μετρηθούν, όπως τα φασόν στις βιοτεχνίες. Λες και μπορεί να μετρήσει κανείς τη χαρά, τον πόνο, τη δημιουργικότητα, την απογοήτευση, την επίτευξη του στόχου αλλά και τη ματαίωσή του, όλα αναπόσπαστα μέρη μιας διαδικασίας ζωντανής όπως είναι η εκπαιδευτική διαδικασία. Και όλα αυτά γιατί θέλουν, **από ένα σχολείο που υπηρετεί τους μαθητές**, να οδηγήσουν **σε μαθητές που θα υπηρετούν το σχολείο και τους στόχους του**. Στόχοι που δεν είναι καθορισμένοι από εμάς, εσάς και τα παιδιά σας, αλλά από ανθρώπους που λένε: **«Το σχολείο πρέπει να λειτουργήσει με τα ελάχιστα χρήματα. Πρέπει να λειτουργήσει σαν να' ναι επιχείρηση – με τη μικρότερη δυνατή επένδυση να έχεις τα καλύτερα αποτελέσματα».**

Το σχολείο δεν το βελτιώνει ο φόβος, ο ανταγωνισμός, η ατέλειωτη μέτρηση και η συνεχής βαθμολόγηση κάθε, μα κάθε δραστηριότητας. Το σχολείο το βελτιώνει η στήριξη του – σε χρήματα, σε υποδομές, σε προσωπικό. Το σχολείο το βελτιώνει η δυνατότητα του εκπαιδευτικού να μπορεί να διαμορφώνει ελεύθερα, με βάση τις ανάγκες και τις δυνατότητες των μαθητών του, το περιεχόμενο της διδασκαλίας του. Το σχολείο το βελτιώνει η ειλικρινής και ανοιχτή συζήτηση ανάμεσα σε εμάς τους εκπαιδευτικούς και εσάς τους γονείς, ακόμα και όταν διαφωνούμε, το βελτιώνει ο κοινός αγώνας μας για την ανατροπή των πολιτικών που διαλύουν τις ζωές μας και τις ζωές των παιδιών μας.

Μακριά από μας η αντίληψη ότι τα έχουμε όλα καλά καμωμένα. Όμως κανένας δεν μπορεί να μας κατηγορήσει ότι δεν αγωνιούμε, δεν πασχίζουμε, δεν προσπαθούμε να δώσουμε τον καλύτερό μας εαυτό. Και μάλιστα αυτή την εποχή, που υπάρχουν μαθητές μας που πεινούν, και που με κάθε τρόπο προσπαθούμε να τους στηρίξουμε. Με αλληλεγγύη, αλλά κυρίως με συλλογικό αγώνα, διεκδικώντας το δικαίωμά μας και το δικαίωμα των παιδιών μας σε μια αξιοπρεπή ζωή, για ένα σχολείο που θα χωρά όλα τα παιδιά και όλες τις ανάγκες τους. Ο αγώνας αυτός είναι η πιο μεγάλη συμβολή στο μέλλον τους.

– *Να αγωνιστούμε όλοι μαζί για ένα σχολείο που αξίζει στα παιδιά μας!*

– *Να αγωνιστούμε όλοι μαζί για την ανατροπή όλων των πολιτικών που καταστρέφουν τις ζωές μας!*

– *Δε θα επιτρέψουμε να χάνουν τα παιδιά μας οι δούλοι του 21ου αιώνα. ΟΛΟΙ ΜΑΖΙ ΜΠΟΡΟΥΜΕ...*

ΟΛΜΕ